

9. Rozbitá váza

Čas od času se stane, že doma zůstanu úplně sám. Moc často to sice nebývá, ale někdy ano.

A takhle sám jsem zůstal taky jednou v neděli odpoledne. Horáčkovi šli i s Matyášem na návštěvu k nějakým lidem a mě nechali doma hlídat. No, vlastně jsem z toho měl docela radost, konečně si můžu doma dělat, co budu chtít, a nikdo mě nebude napomínat.

Rozhodl jsem se, že začnu s běháním. Pěkně jsem si upravil terén, aby mi v běhu nic nepřekáželo a vystartoval. Fjúúú do ložnice a fjúúú do kuchyně a fjúúú do Matyášova pokoje. Běhám a skáču, až se za mnou kouří. Jé, to je paráda být sám doma! A hurá do koupelny. Peláším tak rychle, jak se dá... Dělán piruety a výskoky: výskok vysoký, výskok nízký, otočka a hurá do předsíně. Jsem volný jako ptáák... bum! Ten stůl má ale opravdu tvrdou nohu! Bum, gr-gr-gr... křáp! A na zemi se roztrískne oblíbená váza paní Horáčkové! Ó né, to je nadělení, je na tisíc kousků! Co teď?

Ach, já nešťastník, co si počnu? Dostanu určitě strašně naplácáno a pan Horáček se bude hrozně zlobit. Achich ouvej! Co jenom udělám? Uteču, uteču z domova a už mě nikdy nenajdou! Ale jak utéct, když jsou zavřené dveře? A křídla nemám, abych uletěl oknem. Achich ouvej, co udělám? Tak se schovám! Schovám se někde, kde mě nenajdou a až bude noc, uteču dveřmi.

Teď jen honem najít úkryt. Pod postel ne, tam by mě našli, tak do skříně? Ale ne, to je hned napadne. Aha, už to mám, schovám se do koše se špinavým prádlem, tam mě určitě hledat nebudou! Hop! Musím se zahrabat pořádně hluboko, aby mi nekoukal ani chlu! Tak pěkně dolů a přikrýt se. Tady mě určitě nenajdou! Napjatě vyčkávám, kdy uslyším nějaké kroky, ale pořád nic. Trvá to moc dlouho, padá na mě spaní...

"Sláva, už jsme doma!" probouzí mě Matyášův hlas.

"Muki, jsme doma!" Hlavně se ani nehnout! ...

"Muki! Jsme doma!" opakuje Matyáš a já slyším, jak prochází pokoje a hledá mě. "Muki, kde jsi?"

"Muki, ozvi se!" přidává se paní Horáčková. Ne, neukážu se, dostal bych hrozně vynadáno.

"Asi se schoval," povídá pan Horáček, "že by něco provedl?"

"Muki, něco jsme ti přivezli. Mňam, mňam! Bude ti to chutnat!"

Hm, že bych přeci jen vylezl? Třeba bych zas tolik nedostal... Ale ne, z krásné vázy jsou jen střepy, to bych určitě nepřežil... Copak mi asi přivezli dobrého? Ne. Vydržím to!

"Tati, už jsem se díval všude, a nikde není," povídá Matyáš a mě se zdá, že trošku natahuje.

"A koukni, támhle na zemi, ta rozbitá váza."

"Cože? Tyhle střepy? To určitě udělal Muki!"

A je to venku! Ještě, že tam nejsem.

"Hm, tak už alespoň víme, proč se Muki schoval. Každopádně tu ale někde musí být."

A jéje, teď mě budou hledat, nakonec mě najdou, a pak dostanu strašně vynadáno a naplácáno, achich ouvej, achich ouvej!

"Tak honem!" volá paní Horáčková, "musíme ho najít!"

A teď se do toho dali. Matyáš prohledává obývací, paní Horáčková kuchyni a pan Horáček, k mému prádlo?"

Konec! Jsem prozrazen! Sbohem, můj psí živote, bylo mi s tebou dobře, škoda že tak krátce...

"Á, tady je!" volá pan Horáček a táhne mě z koše. "Tak povídej, rozbils tu vázu v pokoji?"

"Rozbil," špitnu a čekám ránu...

"Aha, a proto ses schoval?"

"Hm. Chtěl jsem v noci utéct z domova."

"Kvůli rozbité váze?" diví se pan Horáček. "Ale, Muki, ty jsi blážínek. Kdybys utekl z domova, mrzelo by mě to víc než ta rozbitá váza."

A pan Horáček mě tiskne v náruči a jemně drbe za uchem. Tedy, tohle jsem nečekal.

"Já myslel, že se na mě budete všichni zlobit a nebudete už mě mít rádi."

"No, radost jsi nám neudělal, ale i tak tě máme rádi," volá paní Horáčková ode dveří a něco nese v ruce, "podívej, co jsme ti přivezli!" Obrovská bílá kost! Hned se mi seběhly sliny!

Teda, jestli mě takhle mají rádi Horáčkovi, jak moc mě má asi rád Pán Bůh? Za tu vázu jsem si přece zasloužil pořádný výprask!

smůle, zrovna koupelnu.

"Kde jen může být?" Slyším jeho hlas a začínám se třást. "Tady není... tady taky ne. Že by byl v koši

